

maal om, at Staten kunde taale et saadant Offer, eller at Staten kunde taale de Udgifter, det vilde medføre, det Tab i Indtægt, som deraf vilde flyde. Den anden Fejl, den ærede Ordfører nævnede, var den, at der ingen Overgangsbestemmelser var i vort Forslag. Naa, naar et Forslag fremsættes, som har til Hensigt at opfylde de Retfærdighedskrav, paa hvilke der er kaldt saa meget — jeg tænker, forstaa mig vel, ikke paa Gammel-skatten i denne Sammenhæng, jeg tænker paa Hartkornsskatterne til Kommunerne, idet jeg atter og atter fremhæver, at det var Lovforslagenes Formaal — naar man altsaa vil tale om, som man havde gjort det i saa lange Tider: dér er det, Skoen trykker, dér er Uretfærdigheden, afhjælp os den —, skal man saa, naar Forslagene fremkomme, sige: Lad os nu vente, det er fortræffeligt, vi erkende, at det er fortræffeligt, men der er ingen Overgangsbestemmelser, lad os vente! Det kan være mig for saa vidt det samme, om de Herrer ville vente eller ikke vente derpaa, men at man fra Forslagsstillernes Side eller fra Landstingets Side den Gang sagde: Vi byde eder det rent og helt ud, tag det, som det er, og de Herrer saa ville vente, det kan ikke kaldes en Fejl ved Forslagene, det bliver de Herrer egen Sag. — Og saa kommer til sidst den Udtalelse, det Udtryk, som jeg ved, er den ærede Ordførers, ja, det er vel næsten et Privilegium, det er en Opfindelse, han har gjort, den anvendes nu efter ham, jeg tror nok, han maa regnes for den, der egentlig har sat den i System og givet den en vis Kurs. Det er dette om at vende den tunge Ende nedad. Ja, det bruger den ærede Ordfører meget ofte, og han brugte det ogsaa i denne Sammenhæng; det skulde forstaas saaledes, at den Ejendomsskyld, vi ville indføre, skulde i særlig Grad hvile paa de smaa Ejendomme. Men hvorledes vil den ærede Ordfører da forklare dette? Er Værdi da ikke Værdi? Er Værdien paa en lille Ejendom ikke Værdien paa den, ligesom Værdien paa en større Ejendom er Værdien paa den? Hvis det ærede Medlem vil erkende — og det er jo det, der altid bliver sagt, og som alle Mennesker maa erkende —, at kunne vi finde den rigtige Værdi, den virkelige Værdi paa Ejendomme, saa bliver Beskatningen ens, og kun derved fremkommer Retfærdigheden, saa er der altsaa her ikke Tale om hverken nogen let eller nogen tung Ende, men

kun ganske simpelt Tale om Ensartethed og Ligelighed.

Det var de første Grundsætninger i Landstingets Forslag den Gang, at vi vilde vel være med til at ophæve de gamle Skatter og indføre en Ejendomsskyld i Stedet, men vi vilde ogsaa have denne Ejendomsskyld, og den skulde have en vis Størrelse. Det er jo en Sag af den største Betydning, at Landstingets Forslag gik ud paa at anbefale, at man ophævede, bortkastede, bortgav Halvdelen af Statsskatterne paa faste Ejendomme, og gav den til hvem? Til de i Øjeblikket værende Besiddere af Ejendommene, dog vel at mærke saaledes, at man ikke førte det igennem i Kjøbenhavn og de andre Købstæder eller i Handelspladserne, hvor man foreslog at paalægge Ejerne at betale den Fordel, de vilde indvinde ved de ny Love, til Kommunerne. De skulde ikke selv have den, men Landejendomsbesidderne, store og smaa, skulde have den, have den ligefrem som en Gave, som en stor Gave, en Gave paa noget over 5 Millioner om Aaret, 5,600,000 Kr. om Aaret, en flot og stortartet Gave til dem fra Staten — given dem saaledes, jeg havde nær sagt, som vi bedst kunde enes om den, men i alt Fald given dem som Afløsning af deres Gammel-skat, af deres gamle Hartkornsskatter, som disse nu vare, given dem saaledes, at de ikke skulde udrede dette længer, men en Ejendomsskyld efter Vurdering, efter Værdien. Det var det, vort Forslag gik ud paa, og det er aldeles blevet borte; dette, at man forlangte en saadan Kompensation for det, man gav bort, er aldrig blevet opfyldt, aldrig tilnærmelsesvis blevet opfyldt fra den anden Side. Det er jo bekendt, at det Beløb, hvorom der er Spørgsmaal, var omtrent 10,600,000 Kr., som er Statens Indtægt af de faste Afgifter af faste Ejendomme. Deraf vilde man endda bortkaste de 600,000 Kr. uden Kompensation, og af de 10 Millioner, der bleve tilbage, skulde man have de 5 Millioner gennem Ejendomsskylden og de 5 Millioner paa anden Maade; disse 5 Millioner skulde udredes gennem Formue- og Indkomstskat, men ikke mere paa denne Maade. Hvorledes stiller Forholdet sig nu? Hvad er det nu, der er Tale om? I Stedet for at give 5 Mill. Kr., i Stedet for, at alle de, der ikke eje fast Ejendom paa Landet, efter vort Forslag skulde være med til, sammen med alle de øvrige Indbyggere naturligvis, at betale 5 Mill. Kr. om Aaret til at lette Skatterne for Hartkornet, i Stedet for det